

ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΜΑΝΙΑ ΣΤΑ ΑΕΙ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: . . . 12/12/2009 Ημ. Αποδελτίωσης: . . 12/12/2009

Σελίδα: 13

Innews AE - The science of information - <http://www.innews.gr>

Αυτοκαταστροφική μανία στα ΑΕΙ

Του ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ Κ. ΤΣΟΥΚΑ*

Τον αναζήτησα τη Δευτέρα το πρωί στο γραφείο του, στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ήξερα ότι είναι πρωινός τύπος και του άρεσε ιδιαίτερα να δουλεύει το πρωί. Τηλεφώνησα πολλές φορές, αλλά δεν το σήκωνε κανείς. Παραξενεύτηκα. Του τηλεφώνησα στο κινητό. «Έχουμε κατάρτηψη, δεν ξέρεις;», μου είπε. Δεν ήξερα. «Για ποιο λόγο;», ρώτησα. «Δεν είμαι σίγουρος, αλλά έχω την εντύπωση ότι έχει να κάνει με την επέτειο του φόνου του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, πέρυσι τον Δεκέμβριο».

«Καλά, είναι δυνατόν να τιμά κανείς την επέτειο ενός φονικού με κατάρτηψη;», ρώτησα. «Δεν υπάρχουν άλλοι τρόποι; Ένα μνημόσυνο, μια εκδήλωση, μια συγκέντρωση;». «Μη ρωτάς εμένα», μου είπε μελαγχολικά ο συνομιλητής μου. «Ρώτα τα εικοσάχρονα παιδιά που τα κάνουν αυτά». «Και όταν το γραφείο σου είναι κατελιμμένο, πώς δουλεύεις;», ρώτησα με προσοχή αφέλεια.

Εβγαλε έναν αναστεναγμό, σιώπησε για μερικά δευτερόλεπτα και συνέχισε με πιο ζωηρή φωνή: «Να σου πω κάτι; Εγώ έχω πολλά πράγματα να κάνω, μην αμφιβάλεις. Διαβάζω, γράφω, κάνω βόλτες, επισκέπτομαι εκθέσεις ζωγραφικής, βλέπω ασθενείς στο ιατρικό μου ιατρείο, πληρώνω για τις γνωματεύσεις μου, καλά περνάω... Το θέμα είναι άλλο. Τα παιδιά που έφτυσαν αίμα για να μπουν στην Ιατρική, τότε θα μάθουν ιατρική; Τι γιατροί θα γίνουν; Γιατί οι παράπλευρες δραστηριότητές μου να γίνονται το κύριο έργο μου; Γιατί να μην μπορώ να κάνω τη δουλειά μου, διδακτική και ερευνητική, απρόσκοπτα; Γιατί με πληρώνει ο φορολογούμενος; Για να κάθομαι σπίτι μου και να πλουτίζω από τους ιδιωτικούς ασθενείς μου; Οχι βέβαια... Κάτι βαθιά λάθος υπάρχει σε αυτήν τη χώρα. Τα παιδιά που δεν έχουν ιδέα τι σημαίνει ακαδημαϊκή αριστεία, έρευνα και ιατρική, είναι τόσο παραπλανημένα που δεν καταλαβαίνουν ότι μόνο στον εαυτό τους κάνουν κακό. Οι γονείς τους όμως γιατί σιωπούν; Η κοινωνία, γιατί δεν εγείρεται; Εμείς είμαστε το "κατεστημένο", δεν έχουμε ανάγκη. Τα παιδιά έχουν ανάγκη από τη γνώση μας και την εμπειρία μας. Δεν σκέπτονται το μέλλον τους;».

Ο τόνος της φωνής του υψώθηκε κι άλλο, ήταν φανερό πως ήταν ενοχλημένος. «Χρειάστηκε να πάρω ένα φάκελο κι έπρεπε να ζητήσω την άδεια των καταληψιών να μου επιτρέψουν να μπω στο γραφείο μου», συνέχισε. «Ένιωσα να ε-

ξευτελίζομαι. Παιδιά που θα πρεπε να με ακούν με σεβασμό, να κρέμονται από τα χείλη μου για γνώσεις, να διεκδικούν το χρόνο μου, έχουν μετατραπεί σε φοιτητικές "μιλιτοια". Όταν η σχέση δασκάλου-μαθητή εκπίπτει σε αυτό το επίπεδο, είναι ποτέ δυνατόν να υπάρξει κοινότητα μάθησης και έρευνας, είναι ποτέ δυνατόν το πανεπιστήμιο να επιτελέσει την αποστολή του;».

Τον άφησα να μιλάει, ήθελε να τα πει. Ήταν κάτι περισσότερο από θυμωμένος: ήταν απογοητευμένος, στα όρια της παραιτήσης. Τον άκουγα σκεπτόμενος πόσο τυχερός είμαι που δεν εργάζομαι σε κρατικό πανεπιστήμιο στην Ελλάδα, πόσο ορθή ήταν η απόφασή μου να παραιτηθώ από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο πριν από 11 χρόνια.

Εκλείσα το τηλέφωνο με ένα αίσθημα μελαγχολίας. Σκε-

Τα παιδιά δεν έχουν ιδέα τι σημαίνει ακαδημαϊκή αριστεία και έρευνα. Δεν κατανοούν ότι μόνο στον εαυτό τους κάνουν κακό.

πτόμουν ότι ο συνομιλητής μου είναι καθηγητής Ιατρικής παγκόσμιος ακτινοβολίας. Πλήθος διεθνών βραβείων και διακρίσεων κοσμούν το γραφείο του. Το ερευνητικό του έργο είναι σημείο διεθνούς αναφοράς. Σε διεθνή συνέδρια είναι περιζήτητος ομιλητής. Ξένα πανεπιστήμια επικζητούν τη συμμετοχή του σε διαλέξεις και σεμινάρια. Φαρμακευτικές εταιρείες είναι διατεθειμένες να τον χρυσοπληρώσουν για μερικά λεπτά συνομιλίας, που ενδεχομένως τους δώσουν νέες ιδέες για φάρμακα. Ασθενείς από όλο τον κόσμο ζητούν τις συμβουλές του.

Όλοι ζητούν λίγο από τον πολύτιμο χρόνο του. Όλοι, εκτός από τους φοιτητές του! Οι ψευδο-φοιτητικές συμμορίες που διαφεντεύουν τα ελλαδικά πανεπιστήμια κάνουν ό, τι μπορούν για να μην προφέρει τις πολύτιμες υπηρεσίες του στους φοιτητές και στην κοινωνία ένας άνθρωπος με το δικό του αναγνωρισμένο ταλέντο. Είναι σαν να έχεις στα χέρια σου έναν θησαυρό και να τον πετάς γιατί δεν ξέρεις την αξία του. Τι αυτοκαταστροφική μανία: να απαξιώνεις τους θεσμούς σου, να σπαταλάς δυσσεύρετο ανθρώπινο ταλέντο, να τρως τις σάρκες σου...

* Ο Χαρίδημος Κ. Τσοούκας (htsoukas@alba.edu.gr) είναι καθηγητής στο ALBA και στο University of Warwick.